

der i videre Udstrækning toges fat ved Hanstholmene, og nu er man vistnok saa vidt, at Resten af Materiellet kan blive flyttet derop — man er for Resten allerede begyndt deroppe.

Jeg tror dermed saa nogenlunde at være kommen ind paa det væsentlige af de Udtalelser, som ere faldne. Jeg kan kun takke for den velvillige Modtagelse, som Trafikministeriets Budget har mødt. Jeg havde dog endnu et Ord at sige, nemlig, om det ærede Medlem for Ribe Amts 3die Valgkreds (Brorsen) ikke vilde tage Ændringsforslaget om de 800,000 Kr. til Digerne tilbage. Der er nemlig gjort, hvad der i Øjeblikket kan gøres. Der findes paa Tillægsbevillingsloven for i Aar et Beløb af 135,000 Kr. dertil, og det er, hvad der ventelig fornuftig kan komme til Anvendelse. Nu at komme med 800,000 Kr. er Sagen ikke vidt nok fremskreden til.

Jeg kommer ogsaa i Tanker om en Ting endnu, som jeg ikke har nævnt. Det var, at et æret Medlem var inde paa, at Bevillingerne til Københavns Personbaneanlæg allerede vare overskredne. Saa vidt jeg i Mellemtiden har kunnet bringe i Erfaring, er dette ikke Tilfældet. Der er ganske vist for indeværende Aar kun bevilget 1½ Mill. Kr. Men der resterede paa sidste Aars Finanslov et ubrugt Beløb, som i Henhold til gældende Praksis betragtes som værende til Disposition i indeværende Aar, og for hvilket der søges Tillægsbevilling. Denne Tillægsbevilling er imidlertid betydelig større end det Beløb, der er brugt.

J. C. Christensen: Jeg vil gerne gøre et Par Bemærkninger vedrørende Forholdene ved Udbydelsen af Arbejdet til Masned Sundbroen. Jeg takker den ærede Ordfører, fordi han gav Ministeren Lejlighed til at udtale sig derom. Men jeg ønsker at stille et Spørgsmaal til Ministeren for fuldt ud at faa Rede paa Forholdene, mere end Ministerens Bemærkninger gav mig. Den Lov, der blev vedtaget i Fjor, gik jo kun ud paa en Undersøgelse dernede, og saa vidt jeg forstod Rigsdagen, gik man fra alle Sider ud fra, at begge Spørgsmaal skulde staa frit til Afgørelse her, naar Undersøgelsen havde fundet Sted, saavel Spørgsmaalet om Broen med den nuværende Bane som Spørgsmaalet om en helt anden Forbindelse Øst paa. Naar Rigsdagen skal staa frit, maa de Undersøgelser, som finde Sted, ikke være ensidige. Den højtærede

Minister sagde, at Bevillingsmagten i enhver Henseende stod frit her i dette Spørgsmaal. Det kan man ikke sige, naar de Undersøgelser, der komme til at foreligge for Rigsdagen, ere ensidige. Hvis de ere ensidige — og det synes de at skulle blive, naar Undersøgelserne ikke alene ikke have fundet Sted efter den Lov, der er vedtagen, men de Udbydelser af Arbejdet, som finde Sted nu, kun gælde den ene Side af Sagen —, saa vil Rigsdagen i Virkeligheden ikke kunne træffe noget frit Valg, idet Rigsdagen da ikke fuldt ud har de Oplysninger, som den maa bygge paa for at staa frit i Valget, naar Arbejdet skal udbydes.

Naar man, inden man kommer med et Lovforslag, vil have dette Lovforslag underbygget ved Udbydelse af Arbejdet, gælder det som Regel, at det er det bedste, at Konkurrencen bliver saa stor som mulig, ikke alene for at de forskellige Firmaer kunne faa Adgang til Arbejdet, hvad der ogsaa har sin Betydning, navnlig i arbejdsfattige Tider, men ogsaa for at Staten og navnlig Rigsdagen kan faa de bedste Betingelser for Valg, og for at man kan faa Arbejdet gjort saa billigt, som det er muligt. Nu sagde den højtærede Minister, at der til Konkurrencen var indbudt alle de Firmaer, som burde indbydes. Alle de Firmaer, som burde indbydes! Men maa jeg spørge: Hvem skønner derover? Formodentlig den højtærede Minister — ja, Statsbaneadministrationen, men den højtærede Minister har jo i sidste Instans Ansvar. Altsaa, der foreligger et Skøn. Jeg er nu ikke sikker paa, at dette Skøn er tilstrækkeligt, og Offentligheden er heller ikke ganske sikker paa, om det Skøn har været tilstrækkeligt, og om virkelig alle de Firmaer, som burde indbydes, ogsaa ere komne med. Offentligheden har Interesse i, at saa mange som muligt komme med, for at der virkelig kan finde en Konkurrence Sted, og Rigsdagen har ogsaa Interesse deri, og jeg ved ikke, at der i Virkeligheden er nogen, som har med Statens Sager at gøre, der skulde have Interesse af, at denne Kreds bliver indskrænket. Den Kreds af Firmaer, som kan give Tilbud, kan jo blive indskrænket ikke alene ved, at kun faa indbydes, men ogsaa paa anden Maade. Den kan blive indskrænket derved, at der sættes en kort Frist for Udarbejdelsen af Tilbudene. Det er jo ikke gjort med, at man giver Udbudet i Dag, saaledes at alle Firmaerne straks i Løbet af et Par Dage eller Uger skulle indgive deres Tilbud;